

Categoria B

PENSA-T'HO BÉ ABANS DE COMPRAR-ME

Què!?! Ja hi tornem a ser, la dona aquesta em desperta cada dia per mirar la televisió. Tu, jo dimiteixo, i si cal que em portin a l'abocador. Almenys així tindré una mort digna! És que ja no puc més! Per què no em podia tocar ser una taula o un armari, o encara millor, un calaix!?! Doncs no, l'amable senyor a qui se li va acudir fabricar-me, va dir, tu seràs un sofà! Com si no n'hi hagués, de sofàs, al món...

Està entrant per la porta, s'acosta, s'acosta més, el seu peu dret s'inclina a poc a poc i... paf! Apa, i ara el seu cul (i ella) estaran aquí fins a dos quarts de vuit. Ho tinc calculat, ja que el rellotge està a l'esquerra de la tele. Oh, rellotge, com t'admiro! Gràcies a tu puc veure quants segons de patiment em queden! Sembla que se'n rigui de mi aquest, eh? I encara no li he perdonat que se li acabessin les piles i que aquell dia la nena es quedés asseguda una hora més de la que li tocaria abans d'arribar tard a l'escola.

Mira, ja s'aixeca, ara anirà a despertar-la. Sí, aquella criatura immunda que fa dos dies s'arrossegava pel terra. La nena es diu Sara, i té aproximadament uns set anys. Abans de començar la segona tortura del dia amb ella, la Sara passa quinze minuts esmorzant. I aquí és quan comença el torn de la cadira 2.

Oh, cadira 1! Com t'estimava, jo, la meva cadireta de fusta. Tu eres l'única raó per la qual no m'havia tirat pel balcó! Res, deixem la part sentimental i anem a l'explicació. Quan la nena tenia quatre anys es va posar a saltar a sobre de la cadira i, pobreta meva, no ho va poder suportar. Al cap de tres dies de quedar-se sense pota, la van portar a la deixalleria. Des d'aquell dia vaig començar un dur i extrem entrenament per aconseguir saltar, i per trencar-li una pota a la Sara, a veure si a ella també la portaven a la deixalleria. Tot i els esforços... només em vaig moure un mil·límetre i gràcies a un terratrèmol que hi va haver.

Quina mala sort! Sembla que ja ha acabat d'esmorzar i bé cap aquí. Mirem la part positiva, no pesa tant com la dona. D'aquí a deu minuts marxarà cap a una altra banda.

Mira, avui només n'han estat cinc. De perles. Ja sento la porta del garatge i això vol dir que puc dormir fins que... oh no! S'han deixat el gos a dalt! Aquesta bèstia guardiana de neveres i taules, és un tira-pets! Se'n deu tirar uns cinc al

matí i tres a la tarda, ja que el menjador queda sempre ben perfumat. En realitat, està quiet i fent veure que dorm mentre les persones són a casa. Però quan marxen, entra en acció. Ara s'aixeca del seu coixí i va cap a la taula (aquesta escena ja la tinc una mica vista) i agafa el pot de cereals que s'hi solen deixar. Se l'emporta al seu lloc. Ara se'ls menjarà tots. El que no sé és com poden ser tan ximpls. Com és que no s'adonen d'on es troba el forat negre que s'ho menja tot?

Ai! Ja no hi pensava! Sempre que el gos es queda a dins continua el seu ritual amb la tercera tortura del dia per a mi! I... ja el tenim aquí. Sempre em deixa ple de pèls i brutícia, i com que el renten dos cops a l'any, fa més pudor que els peus de l'àvia quan ens visita. Per culpa seva ningú recorda que el meu color original no és el negre.

Encara són les deu, i a casa no hi arriba mai ningú abans de les dotze. Tot i això, els dimecres (dia que per sort avui no som) al matí, cap a les deu i mitja, arriba la dona de la neteja. Aquesta, després de fregar una mica la cuina i les habitacions, es tanca al lavabo a llegir revistes. A vegades penso que, tot i ser un sofà, he tingut sort de no ser un vàter o una escombra. Pobrets, s'ho deuen passar tan malament!

Per cert, espero que mentre us hagi estat explicant la meua vida no hagueu rigut gens, perquè això, per a mi, és un problema molt seriós. A partir d'ara, penseu-vos-ho bé abans de comprar-me!

Anna Torra